Kerst 2025

JOB

Was er maar een scheidsrechter tussen ons,
die zijn hand op ons beiden zou kunnen leggen,
zodat Hij zijn roede van mij zou wegnemen
en zijn verschrikking mij niet zou overvallen;
dan zou ik spreken zonder voor Hem bevreesd te zijn,
want daartoe heb ik geen grond.

Job 9:33-35

Lieve vrienden, broeders en zusters,

De afgelopen tijd heb ik het boek Job weer eens gelezen. Wat een verhaal is dat, kan je je niet voorstellen hoe hij er uitgezien moet hebben, korsten op zijn lichaam, niet zo fris ruikend, al zijn vrienden die hem verlaten, en die hem niet verlaten hebben proberen hem ook nog even een schuldgevoel aan te praten, het enige wat de vrienden sierde was toen ze net bij hem kwamen: Toen zij van verre hun ogen ophieven, herkenden zij hem niet. Zij verhieven hun stem en weenden, scheurden hun mantels en strooiden stof op hun hoofd, hemelwaarts. En zij zaten bij hem op de grond, zeven dagen en zeven nachten; niemand sprak tot hem een woord, want zij zagen, dat zijn smart zeer groot was. Van verre zagen ze hem al, ze herkenden hem zelfs niet eens. Ze huilden en lieten echt zien dat ze met hem begaan waren, dat waren wel echte vrienden, ze hadden in eerste instantie wel het beste met hem voor. Maar ze hadden geen woorden om hem te troosten.

De woorden die hierboven staan waar Job zegt was er maar een scheidsrechter tussen ons is een echte Hartekreet van Job. Wat zijn wij dan bevoorrecht in deze tijd, met Kerst vieren we de geboorte van die Scheidsrechter, degene die tussen God en ons als scheidsrechter wil zijn. Zijn Naam is Jezus, de Middelaar tussen God en mensen.

20 jaar op school

Precies op Ada haar verjaardag 6 oktober, normaal gesproken zou ik een vrije dag genomen hebben, werd ik ’s morgens door 1 van mijn collega’s gevraagd even mee naar beneden te komen. Eerst dacht ik zeker iets met een computer, maar terwijl we naar beneden liepen zei hij al het is niets met computers. Terwijl we naar buiten liepen kwam Lori, de directrice, er ook bij. Buiten begon hij te vragen hoe we een bepaalde muur met schimmel moesten behandelen, we kwamen erachter dat dat wel een duur verhaal zou worden. Dus gingen we weer naar binnen. Terwijl we bijna binnen waren moesten we nog even wachten. Daarna ging de deur open en lag er een lange rode loper uitgerold met allemaal leerlingen en staf aan beide zijden, die ons toezongen voor ons 20ste jaar bij GDQ school. Wat een feest!! Allemaal slingers, knallen, uitgelaten leerlingen, wat een verrassing. Er was taart, oorkonde, Merci chocolade en ook een mooi t-shirt met opdruk:”I’ve been teaching for 20 years in Albania ***** Nothing scares me.”

20 Jaar

Ook dit jaar is onze school weer actief geweest voor de arme mensen in Albanië die geen of te weinig te eten hebben. We hebben bij elkaar

538 kilo

aan allerlei boodschappen zoals pasta, olie, suiker, rijst, houdbare melk maar ook lekkere dingen zoals chocolade, chips en wat nog meer, van alles wat ze normaal niet zouden kopen bij elkaar verzameld. Het was als een wedstrijd gedaan de klas die het meeste had ingezameld kreeg een verrassing. Verleden jaar was er een klas die had allemaal pakken van iets goedkoops gedaan, dan hadden ze het meeste wat lekker goedkoop was, maar dat was verboden dit jaar. Dus er was een grote verscheidenheid aan artikelen. Foodbank is een initiatief van een Nederlandse vrouw die zich het lot van de armen in Albanië aantrok en daar echt iets aan wilde doen, nu kan je bij de Spar ook boodschappen in een grote mand doen, die meestal aardig vol zijn als we bij de Spar boodschappen gaan doen. Dit gaat het hele jaar door, dus niet alleen met Kerst.

Donderdag avonturen.

We zijn de afgelopen tijden weer op onze donderdag trips geweest.
We zijn geweest naar Dobrenjë, Burgajet, Kryezi en naar Harizaj.
Naar Dobrenjë was weer een verhaal apart, 's morgens voordat we weggingen hadden we nadrukkelijk gebeden dat we op de plaats zouden komen waar God wilde dat we zouden gaan. Hij zei wel dat we vier bijbels moesten meenemen. We vetrokken naar het zuiden het was 111 kilometer rijden maar Google zei dat we er iets minder dan 3 uur over zouden doen, door slechte wegen rijdt je niet zo snel als in Nederland.
We hadden echt hele slechte wegen, maar we waren op pad. Op nog geen 10 kilometer van de plaats waar we heen zouden gaan kwamen we vast te zitten

in de modder, kon niet meer voor of achteruit, normaal gesproken zou het voor onze auto een koud kunstje zijn om er weer uit te komen na al de ervaring die we al hadden gehad met slechte wegen.
Maar we konden echt niet verder in de middle of nowhere, geen mensen te zien, behalve een oude schaapherder met zijn schapen maar daar hoefde ik ook niet veel van te verwachten. Toen heb ik Peter Brugman van hoop voor Albanië gebeld gevraagd of dat hij misschien een oplossing wist. Hij wist wel iemand die ons zou kunnen helpen. Degene die ons zou helpen belde me nog en ik had uitgelegd waar we zaten, Nadat ik hem gesproken had was hij er na ongeveer een half uur ze trokken mijn auto weer los en ik kon weer verder.
Gelukkig maar dat we in de modder vast kwamen te zitten anders had er misschien wel iets ergers gebeurt, de weg verder op werd heel erg gevaarlijk. Maar het mooie was, in de auto zaten vier mannen die ik alle vier een bijbel kon geven. Gods wegen zijn soms zo wonderlijk. Toen we een eindje terug gereden waren kwamen we ze weer tegen ze stonden gewoon even te kletsen daar en toen kon ik ook aan hun mijn verhaal vertellen over onze donderdag avonturen en over een levende God die ook van hen hield. Dit was Dobrenjë.

De weg verderop

Ik zie dat ik alweer een heel eind geschreven heb, maar andere verhalen kunnen jullie lezen op onze website https://famtims.info

Tot zover. Wij wensen jullie gezegende Kerstdagen en een inspirerend 2026!

Martin & Ada

Kryezi

Eigenaresse Bujtina Makry in Kryezi

Glinti in Burgajet

Op Ada haar verjaardag

Harizaj